

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ ได้เน้นการศึกษารูปแบบการสร้างมูลค่าเพิ่ม ในอาคารชุดพักอาศัยระดับกลางบนถึงระดับบนในเขตวัฒนา-คลองเตย กรุงเทพมหานคร โดยมี ทฤษฎีและปรัชญาที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

2.1 หลักการพื้นฐานของการวางแผนสร้างคุณค่า

ปัจจุบันในการดำเนินธุรกิจหนึ่ง ๆ ที่มีการแข่งขันสูง บริษัทจะต้องสร้างคุณค่าที่เหนือกว่า คู่แข่งขันเท่านั้นจึงจะสามารถสร้างผลกำไรให้แก่องค์กรได้ โดย คุณค่า (value) คือ ความแตกต่างที่เกิดขึ้นจากคุณประโยชน์ที่ลูกค้าของบริษัทหนึ่งได้รับ เปรียบเทียบกับต้นทุนการผลิตของบริษัทนั้น ซึ่งแนวคิดดังกล่าว สามารถอธิบายผ่าน ต้นทุน (cost) และ คุณประโยชน์ (benefit) กล่าวคือ ต้นทุน เกิดขึ้นจากค่าใช้จ่ายทั้งหมดในการผลิตสินค้านั้น ๆ รวมถึงตัวเงิน ส่วนคุณประโยชน์ เกิดจากการที่ลูกค้าได้บริโภค หรือใช้สินค้านั้น ๆ โดยคุณประโยชน์ที่เกิดขึ้นต้องสามารถวัดเป็นตัวเงินได้ (Dranove & Marciano, 2005)

การสร้างคุณค่า คือ การนำเอาต้นทุนของการผลิตสินค้านั้น ๆ ลบกับคุณประโยชน์ที่ลูกค้าได้รับ (benefit – cost) โดยสามารถแบ่งได้ ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{คุณประโยชน์} - \text{ราคาขาย} &= \text{คุณประโยชน์ที่ลูกค้าได้รับในระดับที่สูงกว่าราคาที่ลูกค้าซื้อ} \\ \text{ราคาขาย} - \text{ต้นทุน} &= \text{ผลกำไรที่ผู้ขาย หรือผลิตได้จากการขาย} \end{aligned}$$

จากการกล่าวข้างต้นจะเห็นว่า ในการสร้างคุณค่าดังกล่าว สามารถนำไปสู่การสร้างคุณค่าให้ลูกค้าที่สูงกว่า และได้ประโยชน์จากกำไรในการขาย ซึ่งจากประโยชน์ดังกล่าวจะนำไปสู่การกำหนดราคาที่สามารถสร้างกำไรที่สูงกว่าบริษัทอื่น

2.1.1 ยุทธวิธีในการสร้างคุณค่า

ยุทธวิธีการสร้างคุณค่าที่องค์กรกำหนดขึ้นนั้นจะแตกต่างกันไปในแต่ละอุตสาหกรรม โดยยุทธวิธีที่มีประสิทธิผลมากที่สุด คือ ยุทธวิธีที่ยากแก่การลอกเลียนแบบมากที่สุด และถือเป็นข้อได้เปรียบในด้านการกำหนดตำแหน่งผลิตภัณฑ์ที่ยั่งยืนได้ดีที่สุด

ตารางที่ 2.1
ตัวอย่างยุทธวิธีในการสร้างคุณค่า

ทางเลือกปรับปรุง คุณประโยชน์ลูกค้า	ตัวอย่างของการปฏิบัติ	ความคิดเห็น
ยกระดับคุณลักษณะ ทางกายภาพของ ผลิตภัณฑ์	<ul style="list-style-type: none"> - เพิ่มคุณลักษณะต่าง ๆ ให้กับผลิตภัณฑ์ - พัฒนาให้มีรูปลักษณ์ที่สวยงาม - เพิ่มประสิทธิภาพการใช้งานของผลิตภัณฑ์ - เพิ่มความแข็งแรงทนทาน - ลดอัตราของเสีย 	การเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์ แบบง่าย ๆ ทำให้สามารถ ลอกเลียนแบบได้ไม่ยาก
เพิ่มสิ่งเติมเต็มของ ผลิตภัณฑ์ และการ บริการเข้าไป	<ul style="list-style-type: none"> - การรับประกัน/เงื่อนไขการให้บริการ - ชิ้นส่วนอะไหล่ - การให้คำแนะนำด้านเทคนิคก่อนการขาย/ การฝึกอบรม - บริการให้คำแนะนำหลังการขาย 	เป็นโอกาสจากตลาดที่ต้องการ สิ่งเติมเต็ม อย่างไรก็ตาม ยังมี ข้อสงสัยว่าบริษัทควรจะมุ่งเน้น เฉพาะตลาดสิ่งเติมเต็มหรือไม่
สร้างเอกลักษณ์ใน ลักษณะของการ เปลี่ยนแปลงโฉมหน้า ใหม่ (แตกต่างจากหน้า มือไปเป็นหลังมือ)	<ul style="list-style-type: none"> - แนวคิดของผลิตภัณฑ์ใหม่ที่ปรับหรือแนวคิด ของกระบวนการเดิม 	ความสามารถในการวิจัย และ พัฒนานำไปสู่ความได้เปรียบที่ ยั่งยืน

ที่มา: Dranove & Marciano, 2005.

จากตารางที่ 2.1 การเลือกใช้การสร้างคุณค่าทั้งภายในองค์กร และต่อผู้บริโภคในการดำเนินธุรกิจควรมีการวัดผล และประเมินเชิงปริมาณ ซึ่งถือเป็นสิ่งสำคัญ และจะนำไปสู่การเกิดประโยชน์ดังนี้

- 1) การวัดผลเชิงปริมาณจะเป็นหลักฐานในการเปรียบเทียบกับคู่แข่ง
- 2) สามารถให้ข้อมูลที่ชัดเจน และส่งผลให้องค์กรสามารถอยู่รอดได้ในระยะยาว มีความมั่นใจกว่าทางบัญชีที่แสดงผลในระยะสั้น และมองกำไรในระยะยาวได้
- 3) ช่วยกำหนดราคาขายที่เหมาะสมต่อกลุ่มเป้าหมาย

2.1.2 การกำหนดกลุ่มเป้าหมาย (Target Customer Segmentation)

ถือเป็นอีกหนึ่งส่วนสำคัญในการสร้างคุณค่า เพื่อที่บริษัทจะสามารถกำหนดส่งมอบคุณค่าที่สูงที่สุด และสามารถแยกกลุ่มลูกค้าเป้าหมาย (target segment) ที่สามารถรับรู้ถึงคุณค่านั้น ๆ ได้อย่างชัดเจน นอกเหนือจากนี้การกำหนดกลุ่มเป้าหมายจะมีความสำคัญต่อการวางตำแหน่งผลิตภัณฑ์ (positioning) เพื่อที่บริษัทไม่เพียงแต่สามารถสร้างการรับรู้ถึงคุณประโยชน์ที่เหนือกว่าจากการบริโภคสินค้าของบริษัทเท่านั้น แต่ยังต้องระบุถึงความแตกต่างด้านต้นทุนของการให้บริการแก่กลุ่มลูกค้าที่แตกต่างกันได้

2.2 คุณค่าที่รับรู้ของผู้บริโภค

ในการเลือกซื้อสินค้า หรือผลิตภัณฑ์ใด ๆ ก็ตาม กระบวนการตัดสินใจซื้อ (complex decision process) จะเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอยู่เป็นประจำ ซึ่งในกระบวนการดังกล่าว ผู้บริโภคจะมีการสร้างเกณฑ์ หรือมาตรฐานขึ้นมาเพื่อการตัดสินใจ

กระบวนการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภคจะได้รับอิทธิพลจากคุณค่าที่รับรู้ (perceived value) ซึ่งเกิดจาก คุณประโยชน์ และสิ่งที่เสียไป (sacrifices) โดยหากขยายความ คุณประโยชน์คือ ผลิตภัณฑ์ การขาย คุณภาพของการบริการ ตราสัญลักษณ์ (brand equity) และคุณภาพที่เกี่ยวข้องกับการบริการ (relationship quality)

2.2.1 คุณค่าที่รับรู้ (Perceived Value)

ทฤษฎีการรับรู้คุณค่าได้มีการสรุปสาระสำคัญไว้ใน 4 ด้าน (Zeithaml, 1988)

- (1) ราคาของผลิตภัณฑ์ที่ต่ำ
- (2) สิ่งที่ต้องการจากผลิตภัณฑ์
- (3) คุณภาพของราคาที่ลูกค้าจ่ายไป
- (4) สิ่งที่ได้รับจากการจ่าย

คุณค่าที่ผู้บริโภคสามารถรับรู้ได้ คือ การประเมินภาพรวมของการใช้งานด้านคุณค่าทั้งหมด โดยพิจารณาควบคู่กับสิ่งที่ต้องเสียไป โดยแต่ละคนจะมีการรับรู้คุณค่าที่แตกต่างกัน ในขณะที่เดียวกัน “รับ” (get) มักเป็นสิ่งที่ผลิตภัณฑ์สามารถให้แก่ผู้บริโภค ทั้งด้านความพึงพอใจ และ

สังคม ในทางกลับกัน “ให้” (give) มักอยู่ในรูปของตัวเงิน เวลา ความคิด และความพยายามในการศึกษาผลิตภัณฑ์นั้น ๆ โดยทั้งสองสิ่งนี้จะมีส่วนสำคัญในแนวคิด และผลกระทบต่อคุณค่าของลูกค้า (Blois, 2003, pp.16-22)

ในขณะที่ คุณค่าของลูกค้า (customer value) คือ คุณค่าของสินค้า และบริการที่ส่งมอบให้ลูกค้า ซึ่งเกี่ยวข้องกับราคาของผลิตภัณฑ์ และต้นทุนในการซื้อผลิตภัณฑ์ (Heskett, Sasser & Schlesinger, 1997) นอกจากนี้คุณค่าของลูกค้า คือ ผลรวมของอัตราส่วน ระหว่างกระบวนการของคุณภาพผลิตภัณฑ์ ส่วนด้วยผลรวมของราคา และต้นทุนที่ลูกค้าต้องจ่ายไป

คุณค่าของลูกค้า คือ คุณประโยชน์ (benefit) – สิ่งที่ต้องเสียไป (sacrifices) จากที่กล่าวมาทั้งหมด คุณค่าที่สามารถรับรู้ได้ของลูกค้าถูกจำกัดความว่า เป็นการได้มา และเสียไป (trade-off) ระหว่างคุณประโยชน์ และสิ่งที่ต้องเสียไป ในทางตรงกันข้ามบางทฤษฎีกล่าวถึงคุณค่าว่า เป็นสิ่งเกี่ยวกับราคา และสิ่งที่ได้จากการครอบครอง (Blois, 2003, pp. 16-22)

คำจำกัดความ และความหมายของคุณค่าการรับรู้ ที่ได้มีการศึกษามาสังเกตได้จากตารางที่ 2.2

ตารางที่ 2.2

แนวคิดและทฤษฎีของคุณค่าการรับรู้ที่มีการศึกษา

ชื่อผู้แต่ง	แนวความคิด "คุณค่าการรับรู้"
Martin Schechter	ปัจจัยทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นด้านคุณภาพหรือปริมาณ จับต้องได้ หรือจับต้องไม่ได้ ที่ซึ่งสร้างประสบการณ์จากการจับจ่ายใช้สอย
Valarie A Zeithaml	การประเมินภาพรวมของการใช้งานสินค้า/ผลิตภัณฑ์ของลูกค้า บนพื้นฐานของสิ่งที่ได้รับ และ สิ่งที่ต้องเสียไป
Richard A. Spreng	ความคาดหวังของลูกค้าจากการซื้อสินค้า หรือบริการที่คำนึงถึงประโยชน์ และสิ่งที่ต้องเสียไปในอนาคต

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

Morris B. Holbrook	ความสัมพันธ์ของประสบการณ์การจับจ่าย ใช้สอย
Robert B. Woodruff and Sarah Gardial	การรับรู้ของลูกค้าต่อสิ่งที่คิดว่าจะเกิดขึ้น เพื่อ ตอบสนองต่อความต้องการของลูกค้า
James L. Heskett	คุณค่า = $\frac{\text{ผลลัพธ์ที่ลูกค้าได้รับ} + \text{คุณภาพ}}{\text{ราคา} + \text{ต้นทุนในการซื้อ}}$
Niren Sirohi	สิ่งที่ลูกค้าได้รับจากราคาที่ต้องจ่าย
John C. Anderson and Jane Narus	คุณค่า = ประโยชน์ - ต้นทุนที่จ่ายไป
Wayne S. Desarbon	การได้มา และเสียไประหว่างคุณภาพที่ลูกค้ารับรู้ และราคาที่ลูกค้ารับรู้
Jozee Lapierre	โครงสร้างของการให้และได้รับ (มากกว่าคุณภาพของผลิตภัณฑ์และราคา)
Po-Tsang Chen and Alan J. Dubinsky	การรับรู้ของลูกค้าต่อประโยชน์ที่ได้รับ เพื่อแลก กับสิ่ง ๆ นั้น
Jean Woodall	การรับรู้ประโยชน์ของผลิตภัณฑ์นั้น ๆ จากการซึ่ง น้ำหนักสิ่งที่ได้รับ และสิ่งที่ต้องเสียไปจากองค์กร ที่สามารถลดสิ่งที่ต้องเสียไป

ที่มา: Broekhuizen, 2006.

แม้ว่าจะมีการให้คำจำกัดความของคุณค่าที่รับรู้ได้ ไร่จำนวนหนึ่ง แต่ส่วนใหญ่จะมีพื้นฐานจากแนวคิด “ให้และรับ” ซึ่งภายหลังมีการเรียกว่า ประโยชน์ และสิ่งที่ต้องเสียไป (Zeithaml, 1988)

2.2.2 มิติสำคัญของคุณค่าที่รับรู้

นอกจากการแลกเปลี่ยนระหว่างประโยชน์ และสิ่งที่ต้องเสียไป ซึ่งพิจารณาว่า คือลักษณะของคุณค่าที่รับรู้แล้ว ยังมีลักษณะอีกหลายมิติที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางด้วยเช่นกัน และได้จำแนกคุณค่าที่รับรู้ออกเป็น 5 มิติ (Sheth, Newman & Gross, 1991, pp. 159-170)

1) คุณค่าในการใช้งาน (ประโยชน์ที่เกี่ยวกับคุณสมบัติหรือประโยชน์ใช้สอย) ในด้านของคุณค่าทางเศรษฐศาสตร์ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมิน รูปลักษณะ และการใช้งานของสินค้า คุ่มค่ากับเวลา และเงินที่ถูกค้าเสียไปหรือไม่

2) คุณค่าด้านสังคม (ประโยชน์เชิงสังคมหรือเชิงสัญลักษณ์) คือ ประโยชน์จากการที่สินค้าสามารถเพิ่มมโนภาพของตนเองทางสังคมได้ เช่น สถานะของลูกค้า

3) คุณค่าด้านอารมณ์ (ประโยชน์ด้านประสบการณ์หรืออารมณ์) คือ ประโยชน์ทางด้านความรู้สึกหรือ สภาวะทางอารมณ์ที่ได้รับจากสินค้า โดยจะได้มาเมื่อสินค้า/ บริการมีการกระตุ้นความรู้สึก หรืออารมณ์ในด้านนั้น

4) คุณค่าจากประโยชน์ที่ได้จากความอยากรู้อยากลอง คือ ความประหลาดใจ ความแปลกใหม่ของสินค้า หรือ ความสามารถของสินค้าที่จะกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของผู้ซื้อ

5) คุณค่าที่มีเงื่อนไข (ประโยชน์ตามสถานการณ์นั้น ๆ) คือ สถานการณ์ที่เกิดการตัดสินใจคุณค่า โดยคุณค่าประเภทนี้ขึ้นอยู่กับบริบทที่การตัดสินใจคุณค่าได้เกิดขึ้น และจะปรากฏเฉพาะสถานการณ์เท่านั้น

2.3 มูลค่าเพิ่ม

2.3.1 ความหมายและคำจำกัดความของมูลค่าเพิ่ม

ในการให้ความหมาย และคำจำกัดความของมูลค่าเพิ่ม (value added) ได้มีการให้นิยามไว้ในหลาย ๆ ด้าน มูลค่าเพิ่ม คือ การตรวจสอบคุณประโยชน์ที่ได้รับจากการสร้างคุณค่า (benefit – cost) ซึ่งสามารถอยู่ในรูปเชิงปริมาณ หรือเชิงคุณภาพ (Dranove & Marciano, 2005) ในขณะเดียวกัน มูลค่าเพิ่ม คือ การบริการที่เพิ่มขึ้นมานอกเหนือจากธุรกิจหลักขององค์กร (core value) (Gronroos, 1996) ในความหมายด้านการตลาด มูลค่าเพิ่ม คือ การพัฒนาตัวผลิตภัณฑ์ให้เกิดความพึงพอใจต่อลูกค้าสูงสุด และเกินความคาดหวังของผู้บริโภค อีกทั้งมูลค่าเพิ่มอาจเกิดจากการเพิ่มสิ่งทีนอกเหนือจากสิ่งที่ผู้บริโภคคาดว่าจะได้รับ (Nilson, 1992; Naumann, 1995; Levitt, 1980) นอกจากนี้การสร้างมูลค่าเพิ่มที่เป็นการเพิ่ม หรือเสริมสิ่งใหม่ ๆ สู่ตัวผลิตภัณฑ์ ควรมีความเกี่ยวข้อง และเป็นสิ่งที่ลูกค้าต้องการ (Chernatony & Harris, 1998)

นอกจากนี้ มูลค่าเพิ่มได้มีการให้ความหมายว่า คือ การสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน ที่ซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จในระยะยาวของโครงการหรือผลิตภัณฑ์ (Chernatony & Harris, 1998; Naumann, 1995) โดยมูลค่าเพิ่มสามารถแบ่งออกได้ 2 ลักษณะ คือ จับต้องได้ และจับต้อง

ไม่ได้ โดยสิ่งที่จับต้องได้ คือ ตัวผลิตภัณฑ์ และสิ่งที่เพิ่มขึ้นนอกเหนือจากมาตรฐานทั่วไป ซึ่งสามารถมีการเปลี่ยนแปลงได้ตามเวลา สามารถลอกเลียนแบบได้ และไม่ยั่งยืน (McCracken, 1993) ขณะเดียวกันสิ่งที่จับต้องไม่ได้ เช่น แบรรนด์ หรือบริการต่าง ๆ จะเป็นที่ยั่งยืน และนำไปสู่ความสำเร็จในการทำธุรกิจระยะยาว (Doyle, 1990, pp. 5-19)

หน้าที่ของมูลค่าเพิ่มยังได้มีการให้คำจำกัดความว่า เป็นสิ่งที่ช่วยสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันโดยผ่านการสร้างคุณค่าสำหรับลูกค้าที่ดีขึ้น (customer value) โดยมีขั้นตอนการผลิต หรือบริการที่ดีกว่าเพื่อการเป็นผู้นำในผลิตภัณฑ์นั้น ๆ นอกจากการสร้างความแตกต่างในตลาดแล้ว มูลค่าเพิ่มจะเป็นตัวช่วยในการสร้างคุณค่าที่ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกของผู้บริโภคที่สูงกว่า ซึ่งนำไปสู่ความมั่นใจในการเลือกสินค้า และบริการต่อไป

ตารางที่ 2.3

แนวคิดและทฤษฎีของมูลค่าเพิ่มที่มีการศึกษา

ชื่อผู้แต่ง	แนวคิดเรื่อง “มูลค่าเพิ่ม”
Theodore Levitt (Levitt's, 1980)	สิ่งที่นอกเหนือจากที่ผู้บริโภคคาดว่าจะได้รับ
Peter Doyle (Doyle, 1990)	แบรรนด์ หรือบริการต่าง ๆ จะเป็นที่ยั่งยืน และนำไปสู่ความสำเร็จในการทำธุรกิจระยะยาว
Torsen H. Nilson (Nilson, 1992)	การพัฒนาตัวผลิตภัณฑ์ให้เกิดความพึงพอใจต่อลูกค้ามากที่สุด และเกินความคาดหวังของผู้บริโภค
Grant McCracken (McCracken, 1993)	มูลค่าเพิ่มสามารถแบ่งออกได้ 2 ลักษณะ คือ จับต้องได้ และจับต้องไม่ได้ โดยสิ่งที่จับต้องได้จะเป็นตัวผลิตภัณฑ์ หรือสิ่งที่เพิ่มขึ้นนอกเหนือจากมาตรฐาน สามารถมีการเปลี่ยนแปลงไปตามเวลา สามารถลอกเลียนแบบได้ และไม่ยั่งยืน
Earl Naumann (Naumann, 1995)	การสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน ที่ซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จในระยะยาว (long term success)
Christian Gronroos (Gronroos, 1996)	การบริการที่เพิ่มขึ้นนอกเหนือจากธุรกิจหลักขององค์กร (core value)

ตารางที่ 2.3 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง	แนวคิดเรื่อง “มูลค่าเพิ่ม”
Leslie de Chernatory และ Fiona Harris (Chernatory & Harris, 1998)	การเพิ่ม หรือเสริมสิ่งใหม่ ๆ สู่ตัวผลิตภัณฑ์ซึ่งควรมีความเกี่ยวข้อง และเป็นสิ่งที่ลูกค้าต้องการ
David Dranove และ Sonia Marciano (Dranove & Marciano, 2005)	การตรวจสอบผลกำไรที่ได้จากการสร้างคุณค่า (benefit – cost) ซึ่งสามารถอยู่ในรูปเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ

หมายเหตุ: จัดทำโดยผู้วิจัยเมื่อวันที่ 5 เมษายน 2553.

2.3.2 มูลค่าเพิ่มในธุรกิจอสังหาริมทรัพย์

ในธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ได้มีการศึกษาเรื่องมูลค่าเพิ่ม โดยได้มีการให้คำจำกัดความที่แตกต่างกันออกไป มูลค่าเพิ่ม คือ การเพิ่มกำไรด้วยการลดต้นทุนขององค์กรในการบริหารงาน (Ree, 2002, pp. 357-363) ขณะเดียวกัน ลินฮอม และลีไวโนน (Lindholm & Levainin, 2006, pp. 38-46) มีความเห็นที่สอดคล้องกับคำจำกัดความข้างต้น และมีการเสริมด้านวิธีการว่า มูลค่าเพิ่มจะมาจากการเพิ่มบริการ หรือพัฒนาตัวผลิตภัณฑ์ให้ดีขึ้น อีกทั้งจะเป็นส่วนที่ช่วยส่งเสริมในธุรกิจหลัก ขณะที่อีกทฤษฎีกล่าวถึงมูลค่าเพิ่มว่า คือ การมองเห็นโอกาสในสิ่งที่คนอื่นไม่ทำ (Roulac, 2006) หรือทำในสิ่งที่คนอื่นไม่สามารถทำได้ เช่น การเปลี่ยนแปลงรูปแบบการใช้งานของอสังหาริมทรัพย์ให้มีความมากขึ้น และขณะเดียวกันลูกค้าต้องพึงพอใจในสิ่งที่เพิ่มขึ้นมาด้วย (Chernatory & Harris, 1998, pp. 39-56)

การวัดผลของมูลค่าเพิ่มที่มีการศึกษามานั้น หนึ่งในกรณีศึกษาธุรกิจประเภทอาคารสำนักงาน ได้ทำการสร้างมูลค่าเพิ่มผ่านการเพิ่มสิ่งอำนวยความสะดวกภายในอาคารสำนักงาน และทำการวัดผลของมูลค่าเพิ่มจากรายจ่ายภายในองค์กรที่ลดลง ซึ่งมาจากการเพิ่มประสิทธิภาพของบุคลากรในการทำงาน และส่งผลให้บริษัทมีกำไรที่เพิ่มขึ้น (Ree, 2002, pp. 357-363) ขณะเดียวกันในธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ทั่วไปมีการวัดมูลค่าเพิ่มโดยพิจารณาจากต้นทุนโครงการที่สามารถก่อให้เกิดประสิทธิภาพ และความพึงพอใจของผู้ใช้งานอาคาร โดยใช้วิธีวัดแบบเชิงคุณภาพ (qualitative) ที่ซึ่งเป็นการให้ลำดับคะแนน 1 ถึง 5 ของผู้บริหารโครงการที่มีส่วนใน

โครงการ (Roulac, 2006, pp. 474-489) ในบริษัทอสังหาริมทรัพย์ขนาดใหญ่ (corporate real estate) ได้มีการวัดผลมูลค่าเพิ่มในส่วนของการเพิ่มรายรับ ที่นำไปสู่กำไรจากการดำเนินโครงการ โดยการสัมภาษณ์ผู้บริหารโครงการอสังหาริมทรัพย์ที่มีส่วนร่วมในการวางแผนกลยุทธ์ในการทำแต่ละโครงการ จากการศึกษาที่ผ่านมาสามารถสรุปได้ดังตารางที่ 2.4

ตารางที่ 2.4

สรุปงานวิจัยเกี่ยวกับมูลค่าเพิ่มในธุรกิจอสังหาริมทรัพย์

งานวิจัยเรื่อง: Added Value of Office Accommodation to Organization Performance	
ชื่อผู้แต่ง	Hermen Jan van Ree (Ree, 2002)
ความหมายของมูลค่าเพิ่ม	การเพิ่มกำไร ลดต้นทุนให้องค์กร
ประเภทธุรกิจ	อาคารสำนักงาน
ตัวแปร	สิ่งอำนวยความสะดวกที่เพิ่มขึ้น (ตัวแปรต้น) รายจ่ายต่อเดือนของบริษัท (ตัวแปรตาม)
วิธีการวิจัย	วิเคราะห์เชิงเนื้อหาเกี่ยวกับประสิทธิภาพการทำงานขององค์กรใน 3 ด้าน
ผลการวิจัย	ประสิทธิภาพการใช้พื้นที่: เพิ่มพื้นที่พักผ่อน และลดขนาดพื้นที่การใช้งาน ผลิตผลขององค์กร: ลดค่าใช้จ่ายต่อเดือนขององค์กร การออกแบบขององค์กร: สร้างความแตกต่างในการแข่งขัน ด้านการออกแบบ และการใช้เฟอร์นิเจอร์
งานวิจัยเรื่อง: Added Value: Its nature, Role and sustainability	
ชื่อผู้แต่ง	Leslie de Chernatony และ Fiona Harris (Chernatony & Harris, 1998)
ความหมายของมูลค่าเพิ่ม	การเพิ่มราคาขายเพื่อนำไปสู่การเพิ่มขึ้นของกำไรและการเพิ่มบริการเสริมที่ลูกค้าพอใจ เพื่อความได้เปรียบทางการแข่งขัน
ประเภทธุรกิจ	ธุรกิจทั่วไป
ตัวแปร	-
วิธีการวิจัย	วิเคราะห์เชิงเนื้อหาโดยการสัมภาษณ์ ผู้บริหารด้านการทำแบรนด์

ตารางที่ 2.4 (ต่อ)

ผลการวิจัย	มูลค่าเพิ่มมีความหมายดังนี้: <ul style="list-style-type: none"> - การเพิ่มบริการเพื่อสร้างประสิทธิภาพให้ตัวผลิตภัณฑ์ - การสร้างสิ่งทีนอกเหนือความคาดหวังของผู้บริโภค - การรวมผลิตภัณฑ์ที่ต้องแยกซื้อเข้าไว้ด้วยกัน - สามารถตั้งราคาได้สูงกว่าในตลาด - มูลค่าเพิ่มในรูปของแบรนด์ที่ไม่สามารถลอกเลียนแบบได้
งานวิจัยเรื่อง: Framework for Identifying and Measuring Value Added by Corporate Real Estate	
ชื่อผู้แต่ง	Anna-Liisa Lindholm และ Kari I. Levainen (Lindholm & Levainen, 2006)
ความหมายของมูลค่าเพิ่ม	องค์ประกอบที่ส่งเสริมธุรกิจหลัก การเพิ่มบริการ หรือพัฒนาตัวผลิตภัณฑ์ให้ดีขึ้น การลดต้นทุน และเพิ่มรายรับให้องค์กร
ประเภทธุรกิจ	ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ขนาดใหญ่ (corporate real estate)
ตัวแปร	รายรับ และกำไรของโครงการ
วิธีการวิจัย	สัมภาษณ์ 26 บริษัทอสังหาริมทรัพย์ ในสหรัฐอเมริกา อังกฤษ เนเธอร์แลนด์
ผลการวิจัย	การเพิ่มรายรับ: โดยการตลาดของโครงการ/ เพิ่มนวัตกรรมในองค์กรเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความพึงพอใจของพนักงาน การเพิ่มกำไร: เพิ่มการใช้งานของพื้นที่ เช่น ให้เช่าพื้นที่/ ลดค่าใช้จ่ายต่อเดือน โดย อัตราการว่างของพื้นที่ การใช้งานพื้นที่ของพนักงานให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

2.4 ตลาดอาคารชุดพักอาศัยในปัจจุบัน

ปัจจุบันการขยายตัวของตลาดอาคารชุดพักอาศัยมีปัจจัยมาจากระบบสาธารณูปโภคพื้นฐาน โดยเฉพาะการขยายตัวของเส้นทางรถไฟฟ้า รูปแบบการออกแบบของห้องพักมีขนาดเล็กลงอันเนื่องมาจากราคาของที่ดิน และต้นทุนในการก่อสร้างที่สูงขึ้น ปัจจัยดังกล่าวมีผลในการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภค อย่างไรก็ตาม การวางภาพลักษณ์ของโครงการที่มีความชัดเจน และลักษณะเฉพาะของแบรนด์ ถือว่าเป็นส่วนช่วยในการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภคเช่นเดียวกัน

2.4.1 การออกแบบกับกลุ่มเป้าหมาย

เศรษฐา ทวีสิน กรรมการผู้จัดการบริษัทแสนสิริ จำกัด (มหาชน) (2553, น. 14-15) ได้กล่าวไว้ที่น่าสนใจว่า “แนวคิดการพัฒนาของคอนโดมิเนียมจะเปลี่ยนไป จะต้องมีการออกแบบให้ตรงกับกลุ่มเป้าหมาย สร้างสังคมใหม่ให้กับคนที่อยู่ในคอนโดมิเนียมในแต่ละบุคคลที่ถูกสร้างขึ้นมา อย่างคนเก๋ คนเท่ จะอยู่ในคอนโดมิเนียมแบบนี้ หรือพวกทำงานธนาคาร แพทย์อยู่ในอีกแบบหนึ่ง ซึ่งถูกแยกด้วยการวางบุคลิกของคอนโดมิเนียมแต่ละแห่ง” เพราะฉะนั้นการให้ความสำคัญต่อกลุ่มเป้าหมายถือเป็นสิ่งสำคัญ เช่น การตอบสนองของกลุ่มคนที่ชื่นชอบในแฟชั่นอาจทำได้โดยการใส่แบรนด์ของแฟชั่น หรือเฟอร์นิเจอร์ที่ออกแบบโดยนักออกแบบแฟชั่นมาเป็นจุดขายเพื่อเพิ่มมูลค่าให้แก่โครงการ

ทำเลที่ตั้งยังสามารถเป็นตัวกำหนดกลุ่มเป้าหมายได้ โดยพิจารณาจากสภาพแวดล้อมและการใช้ชีวิตของคนในพื้นที่นั้น ๆ ตัวอย่าง เช่น อาคารชุดพักอาศัยที่อยู่ในย่านทองหล่อ ควรจะเป็นอาคารชุดพักอาศัยที่มีการออกแบบที่มีเอกลักษณ์ในด้านสถาปัตยกรรม การตกแต่งภายในที่สามารถสะท้อนบุคลิกของกลุ่มเป้าหมายได้ เช่น การออกแบบผนังห้องน้ำอาจใช้กระจกใสแทนผนังเพื่อให้ห้องที่เล็กดูกว้างขึ้น และมีสไตล์มากขึ้น (อนุพงษ์ อัสวโกคิน, 2553, น. 18-19) โดยสรุปการรับรู้หรือความเข้าใจของคนต่อทำเลนั้นถือเป็นหัวใจหลักของการกำหนดแนวโน้มการออกแบบคอนโดมิเนียมในแต่ละทำเล

2.4.2 รูปแบบการพัฒนาพื้นที่ในอาคารชุดพักอาศัย

อนุพงษ์ อัสวโกคิน ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร บริษัทเอเชียนพร็อพเพอร์ตี้ ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด (จำกัด) (2553, น. 18-19) ได้กล่าวถึงรูปแบบการพัฒนาพื้นที่ในอาคารชุดพักอาศัยปัจจุบันว่า “มีรูปแบบที่หลากหลายตามความต้องการของกลุ่มลูกค้า โดยปัจจุบันมีการให้ความสำคัญต่อพื้นที่ภายในห้องพัก และพื้นที่ส่วนกลาง โดยในห้องพักรูปแบบของการตกแต่งพร้อมอยู่ (fully furnished) ถือเป็นรูปแบบที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างสูง เนื่องจากค่าตกแต่งในห้องพักจะถูกเมื่อเทียบกับราคาขายต่อตารางเมตรของอาคารชุดพักอาศัยในปัจจุบัน อีกทั้งยังเป็นการตอบสนองตามความต้องการของคนเมืองที่ต้องการความสะดวกสบายมากที่สุด”

นอกจากนี้ส่วนโถงต้อนรับ (lobby) ในพื้นที่ส่วนกลาง ของอาคารชุดพักอาศัยเริ่มเป็นสิ่งที่ผู้ประกอบการให้ความสนใจ เพราะผู้ประกอบการมีความเชื่อว่าผู้อยู่อาศัยหลายคนมีแขกมาพบ

จำนวนมาก ไม่สะดวกที่จะพาทุกคนขึ้นไปถึงห้องนอน ดังนั้นในอนาคต ส่วนรับรองจะมีความสำคัญ เป็นที่ต้อนรับแขกที่มากขึ้น นอกจากนี้พื้นที่ส่วนกลางยังถูกมองว่า มีความสำคัญมากขึ้น เนื่องจากพื้นที่ดังกล่าวในอาคารชุดพักอาศัยจะเปรียบเสมือนบ้านที่ไว้รองรับการใช้งานของชีวิตคนเมือง

2.5 การแบ่งราคาอาคารชุดพักอาศัยในกรุงเทพมหานคร

ในเขตกรุงเทพและปริมณฑลสามารถแบ่งกลุ่มของอาคารชุดพักอาศัยตามระดับราคาขายต่อตารางเมตร (CB Richard Ellis Thailand, 2006) ได้ 6 ระดับโดยดูจากราคาขายต่อตารางเมตรได้ดังตารางที่ 2.5

ตารางที่ 2.5

ระดับราคาของอาคารชุดพักอาศัยในกรุงเทพมหานคร

ระดับของอาคารชุดพักอาศัย	ราคาขายต่อตารางเมตรเริ่มต้น
ระดับซูเปอร์ลักซ์ซัวรี (Super Luxury)	180,000 ขึ้นไป
ระดับลักซ์ซัวรี (Luxury)	130,000 - 179,999
ระดับบน (High-End)	100,000 - 129,999
ระดับกลางบน (Upper-mid-range)	80,000 - 99,999
ระดับกลาง (Mid-range)	60,000 - 79,000
ระดับล่าง (Entry-level)	ต่ำกว่า 60,000

ที่มา: CB Richard Ellis Thailand, 2006.

ในอาคารชุดพักอาศัยส่วนใหญ่ที่อยู่ในระดับบน (high-end) มีลักษณะทางกายภาพที่คล้ายคลึงกัน ดังนี้

- 1) อยู่ในที่ตั้งที่เข้าถึงง่าย
- 2) มีความปลอดภัยที่สูงและมีความเป็นส่วนตัวในการอยู่อาศัย
- 3) มีการออกแบบ วางผัง และการตกแต่งที่ดี
- 4) มีมาตรฐานในการก่อสร้าง และใช้วัสดุที่ดี
- 5) มีพื้นที่ส่วนกลาง ซึ่งครอบคลุมถึง สระว่ายน้ำ ยิม สนามเทนนิส

- 6) มีลัพท์โดยสารที่เพียงพอต่อการใช้งานของผู้อยู่อาศัย
- 7) มีการบริหารจัดการที่ดี
- 8) มีที่จอดรถเพียงพอ

นอกจากนี้หากใช้วิธีแบ่งตามพื้นที่จะสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท
 ประเภทที่ 1 เขตที่พักอาศัยประเภทอาคารชุดพักอาศัย ได้แก่ ถนนสีลม สาทร สุรวงศ์ นราธิวาสราชนครินทร์ ถนนวิฑู เพลินจิต ราชดำริ ถนนสุขุมวิทตั้งแต่ซอย 1 - 65 และซอย 2 - 24
 ประเภทที่ 2 เขตติดแม่น้ำ ได้แก่ ย่านเฉลิมกรุง เฉลิมนคร พระราม 3 รอบนอก ถนนวิฑู ถนนสุขุมวิท ซอย 44-76 และ 65-115

2.5.1 ตลาดอาคารชุดพักอาศัยในเขตวัฒนา-คลองเตย

พื้นที่ในเขตวัฒนา-คลองเตย โดยรวมเป็นพื้นที่ที่ครอบคลุมถนนสุขุมวิทซอย 1 ถึง สุขุมวิทซอย 77 ที่ซึ่งขนานกับถนนเพชรบุรี โดยสภาพการพัฒนาอยู่ในพื้นที่สีน้ำตาล ย.8 - ย.10 ซึ่งหมายถึง ที่ดินที่อยู่อาศัยที่หนาแน่นมาก นอกจากนั้นพื้นที่ดังกล่าว ยังมีแนวรถไฟฟ้ามหานคร สายสีส้ม ตัดผ่าน ทำให้การคมนาคมมีความสะดวกสบาย ดังนั้นราคาที่ดินจึงมีอัตราซื้อขายที่สูง ทำให้รูปแบบการพัฒนาของพื้นที่ส่วนใหญ่จึงเป็นอาคารชุดพักอาศัยเพื่อใช้ประสิทธิภาพของพื้นที่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด จากปัจจัยทางกายภาพดังกล่าวทำให้พื้นที่ในเขตวัฒนา-คลองเตย นี้ เป็นพื้นที่ที่มีการแข่งขันด้านอาคารชุดพักอาศัยที่สูงโดยระดับราคาเริ่มตั้งแต่ 59,000 บาทต่อตารางเมตร ถึง 150,000 บาทต่อตารางเมตร โดยรูปแบบการพัฒนาโครงการมีขนาดของห้องพักเฉลี่ยประเภท สตูดิโอ ขนาด 36.01 ตารางเมตร 1 ห้องนอนขนาด 55.59 ตารางเมตร 2 ห้องนอนขนาด 97.51 ตารางเมตร 3 ห้องนอนขนาด 147.62 ตารางเมตร และเพนท์เฮาส์ขนาด 285 ตารางเมตร โดยส่วนผสมของห้องพักที่มากที่สุดคือ 1 ห้องนอน (Nexus Property Consultants Co.,Ltd, 2009)

2.5.2 คุณลักษณะของอาคารชุดพักอาศัยระดับกลางจนถึงระดับบนในเขตวัฒนา-คลองเตย

อาคารชุดพักอาศัยระดับกลางจนถึงระดับบนในเขตวัฒนา-คลองเตย มีราคาขายเฉลี่ยต่อตารางเมตรอยู่ที่ 80,000 ถึง 130,000 บาท ซึ่งสามารถจำแนกรูปแบบการพัฒนาได้ออกเป็น 2 ประเภท คือ อาคาร 8 ชั้น (low rise building) และ 8 ชั้นขึ้นไป (high rise building) โดยหากพิจารณาอาคาร 8 ชั้นขึ้นไปในส่วนของห้องพัก และสิ่งอำนวยความสะดวก หรือพื้นที่ส่วนกลางจะพบว่า ได้มีการเพิ่มรูปแบบการใช้งานของพื้นที่ให้มากกว่าพื้นฐานของอาคารพักอาศัยทั่วไป ที่

ประกอบด้วยสระว่ายน้ำ เครื่องออกกำลังกาย สวนหย่อม และชานา อีกทั้งในส่วนห้องพักอาศัย ได้มีการเพิ่มการใช้งานจากทั่วไป เช่น การเพิ่มเฟอร์นิเจอร์แบบครบครันพร้อมเข้าอยู่ (fully furnished) หรือการใช้กระจกลดความร้อนเพื่อส่งเสริมให้เกิดการพักอาศัยที่สบายขึ้น

2.6 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จิราพร กำจัดทุกข์ (2552) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความพึงพอใจหลังการตัดสินใจซื้อ อาคารชุดพักอาศัยในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพึงพอใจหลังการตัดสินใจซื้ออาคารชุดพักอาศัย และศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจหลังการตัดสินใจซื้ออาคารชุดพักอาศัย โดยใช้หลักการวิเคราะห์ต้นไม้การตัดสินใจ (decision tree) ด้วยเทคนิค CHAID จากการแจกแบบสอบถาม โดยการสุ่มตัวอย่างผู้ตัดสินใจซื้ออาคารชุดพักอาศัยที่สร้างเสร็จในช่วงปี 2549-2551 มีราคาขายไม่เกิน 5 ล้านบาท จากการศึกษาพบว่า ผู้ตัดสินใจซื้อไม่พึงพอใจในด้านผลิตภัณฑ์ ราคา และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านผลิตภัณฑ์ ได้แก่ ความพร้อมในการเข้าอยู่ได้ทันที ความสวยงามของเฟอร์นิเจอร์ที่ใช้ตกแต่ง และมาตรฐานของเฟอร์นิเจอร์ ด้านราคา ได้แก่ การเก็บค่าส่วนกลาง ความคุ้มค่าเมื่อเปรียบเทียบกับราคาขายกับเฟอร์นิเจอร์ที่ใช้ตกแต่ง ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ได้แก่ อินเทอร์เน็ตไร้สาย และร้านอาหาร ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจหลังการตัดสินใจซื้อ ได้แก่ ด้านระยะเวลาที่ใช้ในการเดินทางจากที่พักถึงที่ทำงาน การใช้อินเทอร์เน็ตเป็นแหล่งค้นหาข้อมูลอาคารชุดพักอาศัย ค่าใช้จ่ายของครอบครัวต่อเดือน และระยะเวลาที่ใช้ตัดสินใจ

ถนอม อังคนะวัฒนา (2534) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยในการตัดสินใจเลือกที่อยู่อาศัยแบบอาคารชุดพักอาศัยของผู้มีรายได้สูง ในเขตชั้นกลางถึงเขตชั้นในของกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยในการตัดสินใจเลือกที่อยู่อาศัยแบบอาคารชุดพักอาศัยของผู้มีรายได้สูง จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ทำให้เลือกที่อยู่อาศัยแบบอาคารชุด ได้แก่ ทำเลที่ตั้ง ราคาของห้องชุด แหล่งอุปโภคบริโภคที่จำเป็น ระยะเวลาในการเดินทาง และระยะทางไปที่ทำงาน

ทวน สกุลประพิณพร (2547) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความพึงพอใจของผู้อยู่อาศัย อาคารชุด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาหาสิ่งที่เป็นความพอใจ และไม่พอใจในสิ่งที่บริษัทผู้บริหารอาคารชุดได้ดำเนินการอยู่ เพื่อนำข้อมูลจากผู้พักอาศัย มาปรับปรุงงานของการบริหารงานอาคารชุด โดยใช้หลักการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา จากการศึกษาสัมภาษณ์ผู้พักอาศัยในอาคารชุด เรื่องความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ การเข้าร่วมกิจกรรม และการบริหารจัดการอาคารชุด ผลการวิจัยพบว่า ผู้พักอาศัย

อาคารชุดมีความพึงพอใจกับการให้บริการของทีมงานฝ่ายจัดการอาคาร ในด้านความปลอดภัย ความสะอาด รวมถึงการจัดการห้องสันทนาการ และสระว่ายน้ำ สรุปรายวิจัย คือ ด้านการบริการ ของโครงการต้องทำให้ตรงต่อความต้องการลูกค้า โดยให้บริการที่มีประสิทธิภาพ รวดเร็ว และถูกต้อง

ทิวา บรรเทากุล (2550) ได้ทำการศึกษาเรื่องแบบจำลองทางสถิติเพื่อการประเมิน ราคาห้องชุดในเขตศูนย์กลางธุรกิจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา และวิเคราะห์ ปัจจัยที่มีผลต่อ ราคาห้องชุดในเขตกรุงเทพฯ โดยใช้หลักการวิเคราะห์ทางสถิติ คือ การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (multiple regression analysis) เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ผลการวิจัยพบว่า มี 5 ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อราคาห้องพัก มีดังนี้ ปัจจัยที่ 1 พื้นที่ห้องชุด ปัจจัยที่ 2 ระยะห่างจาก รถไฟฟ้า หรือรถไฟฟ้าใต้ดิน ปัจจัยที่ 3 อายุอาคาร ปัจจัยที่ 4 ระยะห่างจากถนนสายหลัก และปัจจัย ที่ 5 ชั้นที่มีการซื้อขาย

Hui (1999) ได้ทำการศึกษาเรื่องความเต็มใจที่จะจ่ายของผู้พักอาศัยในการเคาะ สำหรับอาคารพักอาศัยที่ดีขึ้น ในฮ่องกง (Willing to Pay for Better Housing in Hong Kong: Theory and Evidence of Dwelling Space) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาตัวแปรที่มีผลต่อความ เต็มใจที่จะจ่ายของผู้พักอาศัย โดยใช้หลักพื้นฐานทางสถิติในการเก็บข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูลโดย ใช้การวิเคราะห์แบบหลายตัวแปร (multivariate analysis) จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความ เต็มใจที่จะจ่ายของผู้พักอาศัยสามารถแบ่งออกได้ดังนี้ ปัจจัยที่ 1 ขนาดของห้องนั่งเล่น ปัจจัยที่ 2 ขนาดของระเบียง ปัจจัยที่ 3 ขนาดของห้องน้ำ และครัว

Millhouse (2005) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การประเมินผลกระทบของสถาปัตยกรรมที่ ส่งผลกระทบต่อมูลค่าอสังหาริมทรัพย์ (Assessing the Effect of Architectural Design on Real Estate Values: A Qualitative Approach) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการออกแบบที่ก่อให้เกิด ประสิทธิภาพสูงสุด และสามารถเป็นที่ยอมรับทั้งภาคเอกชน และรัฐบาล โดยมีประเด็นที่หน้า สนใจ ดังนี้ การใช้งานของอาคาร และคุณภาพภายในอาคารเป็นสิ่งที่ผู้ซื้อให้ความสำคัญ และสามารถนำไปสู่การตัดสินใจซื้อ สถานที่ตั้งที่มีเอกลักษณ์ และทัศนียภาพที่ดีเริ่มมีจำกัด ดังนั้น สถาปนิกจึงต้องพยายามสร้างสิ่งใหม่ที่เป็นจุดขาย และทดแทนจุดขายที่เป็นที่ตั้งของโครงการ เอกลักษณ์เฉพาะที่ของตัวอาคารสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มในการลงทุน และส่งผลการขาย ได้เร็วขึ้น สามารถเพิ่มราคาขาย และมีอัตราการคืนทุนที่เร็ว